

Arrest

nr. 308 136 van 11 juni 2024
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 mei 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 maart 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 december 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat T. MOSKOFIDIS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“U verklaarde een Afghaans staatsburger te zijn van Pashtou origine, geboren op (...) 1375 ((...)1997) in Pakistan te Peshawar. Kort na uw geboorte verhuisde uw familie terug naar Afghanistan waar jullie gingen wonen in de provincie Nangarhar, in het district Kuz Kunar en het dorp Shaka. U ging af en toe naar school tot het eerste middelbaar. U hielp in de kruidenierszaak van uw paternale oom.

U verklaarde dat uw vader in de periode 2012 -2013 een elftal maanden als veiligheidsagent heeft gewerkt op de Amerikaanse basis in Ghazni. Vervolgens werd de basis naar Bagram verplaatst en uw vader kwam terug naar huis. Een week nadat uw vader terug thuis was, werd hij door de Amerikanen gevraagd om opnieuw op de basis voor hen te werken, ditmaal als kok. Hij deed dit van 2013 tot 2021.

Een vier- à vijftal maanden voor de machtsovername door de Taliban in Afghanistan, i.c. dit moet dan ergens rond maart / april 2021 geweest zijn gezien de machtsovername plaatsvond in augustus 2021, kwam uw vader niet thuis voor zijn terwijl hij had laten weten dat hij in verlof zou komen. Jullie zochten hem een week lang, tevergeefs. Jullie vermoedden dat hij werd meegenomen door de Taliban. Uw moeder verliet hierop, samen met u en uw twee broers en zus, jullie woning en jullie trokken in bij uw maternale oom. Een maand na de verdwijning van uw vader kwam de Taliban naar u vragen en zoeken bij uw maternale oom thuis. Omwille van uw vaders voormalige werkzaamheden bij de Amerikanen wilden ze u rekruteren. Jullie kregen op dit moment de bevestiging dat uw vader door de Taliban omwille van zijn job werd ontvoerd. U was echter niet thuis op dat moment, omdat u aan het werk was in de kruidenierszaak van uw paternale oom. Uw oom weigerde de Taliban in zijn woning binnen te laten, waarop hij door hen werd geslagen. De Taliban doorzocht hierop alsnog de woning – uit schrik had uw moeder uw overige broers verstopt – maar vertrok vervolgens daar ze u niet konden vinden. Hierop beslisten uw moeder en maternale oom dat u Afghanistan diende te verlaten. Ze vreesden dat u zou vermoord worden indien u zich niet zou aansluiten bij de Taliban.

U reisde Afghanistan uit kort na de inval van de Taliban bij uw oom in 2021. U reisde via Iran naar Turkije en vervolgde uw weg via Griekenland, Bulgarije, Servië, Roemenië en Duitsland tot in België.

U kwam op 4 oktober 2021 aan in België. U verzocht op 5 oktober 2021 om internationale bescherming.

Sinds de machtsovername poogde uw moeder, samen met uw twee broers, Afghanistan te verlaten. Ze trokken naar Iran, maar uw moeder en uw jongste broer werden naar Afghanistan teruggestuurd. Uw broer N. A. (...) bleef in Iran. Uw moeder en jongste broer verblijven tot op heden bij uw maternale oom. Verder verklaarde u nog steeds gezocht te worden door de Taliban en heeft uw moeder schrik dat ook uw jongste broer zal worden meegenomen, waardoor uw moeder hem in huis houdt (CGVS, p. 23 en 24).

Tot op heden vernamen jullie nooit nog enig nieuw in verband met uw vader.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: uw taskara, een kopie van de nieuwe taskara van uw vader, de oude taskara van uw vader, een kopie van de taskara van uw broer, twee attesten van aanbevelingen van de Amerikanen met betrekking tot het werk van uw vader, een werkbadge van uw vader van 2012 tot 2013, het contract van uw vader als veiligheidsagent bij de Amerikanen en de enveloppe waarin de originele stukken naar u werden verstuurd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden aan u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit het persoonlijke onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest voor rekrutering door de Taliban omwille van de job van uw vader bij de Amerikanen. De Taliban ontvoerde uw vader en kwam vervolgens naar u zoeken. U vreest hen tot op heden.

Er dient echter te worden vastgesteld dat uw asielaanvraag gekenmerkt wordt door verscheidene doorslaggevende ongelooftwaardigheden en onwaarschijnlijkheden, alsook kunnen enkele markante incoherenties worden opgemerkt, waardoor het CGVS geen geloof kan hechten aan de door u naar voren geschoven asielmotieven en voorgewende vrees.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw beweerdte minderjarige leeftijd. U gaf tijdens uw inschrijving bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 5 oktober 2021 aan dat u op het ogenblik van het interview minderjarig zou zijn (DVZ-NMBV, p. 1). Dit beweerdte u nogmaals tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS. U stelde uitdrukkelijk dat uw werkelijke leeftijd minder dan 18 jaar is (CGVS, p. 4). Zo verklaarde u bij de DVZ op 5 oktober 2021 dat u geboren werd op (...) 2005 en aldus nog maar 16 jaar oud was op dat moment. Echter werd vastgesteld op basis van een medisch onderzoek (botscan), uitgevoerd door het Universitair Ziekenhuis Antwerpen, dat uw minimumleeftijd hoger zou liggen dan u beweerdte. Uit dat onderzoek is immers gebleken dat u op 26 oktober 2021 reeds een leeftijd had van 26,7 jaar met een standaarddeviatie van 2,3 jaar. In elk geval bleek u aldus op 26 oktober 2021 wel degelijk reeds meerderjarig te zijn. Dat u dan tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, d.d. 10 maart 2023, nog steeds beweert dat u 'minder dan 18 jaar bent', is geenszins ernstig. Dient dat ook te worden besloten dat u hier op intentionele wijze de Belgische asielinstanties poogde te misleiden.

Verder kan hier nog aangestipt worden dat u op de DVZ verklaarde nooit asiel in een ander Europees land te hebben gevraagd (Administratief dossier – Verklaring DVZ, p. 10). Op het CGVS verklaarde u louter uw vingerafdrukken te hebben gegeven (CGVS, p. 26). Nochtans blijkt uit uw administratief dossier dat u wel degelijk een verzoek om internationale bescherming ingediend hebt in zowel Bulgarije alsook Roemenië. U bent er echter vertrokken zonder de procedure te doorlopen (Administratief dossier). Ook op deze manier poogde u de Belgische asielinstanties te misleiden.

Verder bleek u tijdens uw reis via Duitsland te zijn gereisd (Administratief dossier – Verklaring DVZ, p. 15), dit zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Dat u dit nagelaten heeft, ondermijnt eveneens de ernst en geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen en wijst er op dat het verkrijgen van internationale bescherming voor u allerminst een prioriteit is.

Bovenstaande, in combinatie met de vaststelling dat u zowel in Bulgarije alsook Roemenië vertrok zonder de procedure om internationale bescherming te doorlopen, doet reeds in niet geringe mate afbreuk aan uw gehele geloofwaardigheid.

Ook uit wat hieronder volgt, blijkt duidelijk dat geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde asielrelaas en vluchtmotieven.

Zo moet hier allereerst worden gewezen op uw onvermogen om coherente verklaringen af te leggen over de verschillende interviews heen. Ten eerste verklaarde u tijdens uw minderjarigheidsinterview dat uw vader negen jaar in de Amerikaanse basis werkte, daar waar u later op de DVZ verklaarde dat uw vader gedurende drie jaar bij de Amerikanen heeft gewerkt (DVZ-NBMV, p. 3 en DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 5). Aan het begin van het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u dat dan weer dat dit 'slechts elf maanden' diende te zijn (CGVS, p. 3). Voorts verklaarde u tijdens het minderjarigheidsinterview dat uw vader daarna voor de autoriteiten als kok werkte, daar waar u later op DVZ, alsook doorheen uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS, verklaarde dat hij als kok voor de Amerikanen werkte (DVZ-NBMV, p. 3 en DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 5 en NPO CGVS). Hiermee geconfronteerd kon u geen afdoende verklaring geven. U stelde dat de overheid, NATO en Amerikanen samen waren (CGVS, p. 25). Dit kan nog niet verklaren waarom u dan niet telkens op eenzelfde manier naar uw vaders werkgever zou verwijzen. Tot slot verklaarde u tijdens het minderjarigheidsinterview dat uw vader gevraagd werd om zich bij de Taliban aan te sluiten (DVZ-NBMV, p. 3), dit in tegenstelling tot wat u later voor het CGVS verklaarde en waar u het had over uw eigen gedwongen rekrutering. Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat dit een fout was doordat u slechts tien minuten de tijd had om uw verhaal te doen (CGVS, p. 25). Los van het feit dat u deze blote postfactum bewering niet kan staven, mag het duidelijk zijn dat de tijd die uw interview zou geduurd hebben geenszins een verklaring kan zijn voor een dermate flagrante tegenstrijdigheid.

Dit alles komt uw waarachtigheid duidelijk niet ten goede.

U heeft voorts het CGVS ook geenszins weten te overtuigen van de job van uw vader. Uw kennis over de werkzaamheden van uw vader bij de Amerikanen bleef bijzonder vaag en ontoereikend. Hoewel niet van u wordt verwacht dat u tot in de kleinste details zou kunnen vertellen over het werk van uw vader mag toch een zekere kennis verwacht worden over zijn concrete functies en activiteiten, zeker omdat dit werk aan de basis zou liggen van uw beweerde problemen en vlucht uit Afghanistan. Uw verklaringen waren echter zeer oppervlakkig.

Gevraagd naar wat uw vader tussen 2012 en 2013 deed bij de Amerikanen verklaarde u dat u geen informatie had, maar wist u louter te vertellen dat uw vader als veiligheidsagent werkte bij de Amerikanen op de basis in Ghazni en dat hij thuis kwam op verlof voor één week elke twee maanden. U verklaarde niets meer te weten, omdat de problemen pas begonnen in 2021 (CGVS, p. 16-17). Het is opmerkelijk dat u niets over de concrete activiteiten van uw vader bij de Amerikanen kan zeggen, noch dat u geen enkele anekdote blijkt te kennen. Hij vertelde niets, hij praatte enkel met uw moeder als hij in verlof kwam, zo stelde (CGVS, p. 17). Dit is niet ernstig. Verder gevraagd naar zijn latere job als kok voor de Amerikanen in de periode 2013-2021 verklaarde u louter dat hij altijd twee nachten in de maand naar huis kwam, dat hij geen problemen had en dat u niet meer informatie had. Gevraagd om alles te vertellen over de job van uw vader is dit wel een heel vaag antwoord (CGVS, p. 17). Verder zou u vader uw moeder bellen wanneer hij op verlof kwam, al verklaarde u dat jullie geen toegang tot een telefoon hadden (CGVS, p. 9 en 12). Verdere informatie kon u omtrent zijn latere werkzaamheden ook niet geven. Hij zou opnieuw door de Amerikanen gevraagd zijn (CGVS, p. 10). Waarom hij dit keer als kok werd gevraagd, kon u ook niet verklaren. Gevraagd of hij dan ervaring als kok had, verklaarde u van wel, doch hier wist u dan weer niet hoe of waar hij deze ervaring had opgedaan (CGVS, p. 17). Ook over de periode dat uw vader als kok zou gewerkt hebben, dit toch gedurende ettelijke jaren uitvoerde, wist u geen enkele anekdote of verhaal te vertellen (CGVS, p. 17). Verder wist u ook niet wie zijn collega's waren (CGVS, p. 18). Daarnaast wist u niet wie zijn overste was, maar wist u enkel te

vermelden dat hij zijn salaris van hen ontving maar dat hij verder niet met jullie praatte hierover (CGVS, p. 18). Hoeveel zijn salaris dan bedroeg wist u ook niet (CGVS, p. 19). Gevraagd of hij specifieke kledij, droeg antwoordde u van wel. Hier kwam u dan weer niet verder dan enkel op te merken dat uw vader witte kledij en een hoed droeg. U zag dit zo op een foto die uw vader u toonde. Dat u dan niet in staat bent dit duidelijker te omschrijven is opmerkelijk (CGVS, p. 19).

Er wordt geenszins van u verwacht dat u een doorgedreven gedetailleerde kennis zou hebben over uw vaders job en werkzaamheden, doch uw kennis is quasi nihil. Zeker binnen de Afghaanse cultuur kan toch verondersteld worden dat u, als oudste zoon, toch enige interesse zou hebben in uw vaders werkzaamheden alsook dat uw vader u toch ooit iets zou verteld hebben hierover. Zeker gelet op uw verklaringen dat het toch gaat over een periode van 9 jaar dat uw vader werkzaam zou geweest zijn voor de Amerikanen.

Uw zeer rudimentaire kennis en vage verklaringen geven uw beweringen over het profiel van uw vader, nochtans de kern van uw relaas, dan ook een weinig doorleefd karakter en ondermijnen de waarachtigheid van uw beweringen omtrent zijn profiel.

Zulks blijkt eens te meer uit volgende bevindingen. Zo stelde u dat aanvankelijk in het dorp niemand wist van uw vaders werkzaamheden. Hoe u en uw familie de job van uw vader geheim probeerden te houden, kon u evenwel niet verduidelijken. U wist niet hoe de frequente afwezigheid van uw vader verklaard werd in het dorp noch bleek u te weten wat uw moeder in het dorp hierover vertelde. In het dorp zou het uiteindelijk aan het licht gekomen zijn omdat uw broertjes, die niet wisten dat het een geheim moest blijven, dit zouden verklikt hebben. Ook dit is geenszins ernstig. Immers, rekening houdende met uw eigen verklaringen aangaande de veiligheidssituatie en het feit dat overheidspersoneel, meer bepaald deze ten dienste van de buitenlandse strijdkrachten, vervolgd worden door de Taliban én de aanwezigheid van Taliban-geaffilieerden in uw dorp, kan logischerwijs verondersteld worden dat uw ouders toch duidelijk zouden hebben aangegeven dat dit ten allen tijde geheim moest blijven, dan toch minstens zouden vermeden hebben dat uw broertjes over deze 'schadelijke' informatie zouden beschikken die ze mogelijks zouden kunnen verklikken (zie CGVS p. 12, 13, 18 en 22).

Tot slot, doch niet in het minst, blijkt u ook niet in staat enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs voor te leggen aangaande uw vaders werkzaamheden.

U legde weliswaar een aantal documenten voor, i.c. aanbevelingsbrieven van de Amerikanen betreffende het werk van uw vader als veiligheidsagent, het contract van zijn werk in de periode 2012-2013 en zijn werkbadge van desbetreffende job, doch hieraan kan geen bewijswaarde worden toegekend. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om uw vage verklaringen en de bijgevolg eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid aangaande uw vaders werkzaamheden te herstellen.

Kan hier bijkomend nog worden gewezen op een aantal opmerkelijke incoherenties in de voorgelegde documenten. Zo blijken de data van tewerkstelling op de aanbevelingsbrieven en het contract niet overeen te komen. Zo vermeldt het contract dat uw vader tewerkgesteld was van '2-17-2012 tot 2-18-2013', daar waar het certificaat Eurostation, melding maakt van een actieve periode van '30 oktober 2012 tot 4 september 2013'. Deze bevindingen tonen eens te meer aan dat de nodige vragen kunnen gesteld worden bij de authenticiteit van de voorgelegde stukken waardoor er bijgevolg geen bewijswaarde kan aan worden toegekend.

Het is bovendien wel opmerkelijk dat u enkel stukken voorlegt die uw vaders beweerde werkzaamheden in de periode 2012 – 2013 zouden kunnen aantonen. Van zijn meest recente werkzaamheden, i.c. 2013 tot 2021, kan u geen enkel stuk voorleggen. U verklaarde weliswaar dat uw vader een werkbadge had van deze laatste functie, maar dat hij deze niet mee naar huis nam (CGVS, p. 18). Dat u hiervan dan wel op de hoogte zou zijn, is wel opmerkelijk in het licht met uw eerdere verklaringen dat uw vader nooit iets vertelde over zijn werk (CGVS, p. 17). Waarom hij dan wel dit, op zich weinig interessante feit, zou verteld hebben maar voor het overige nooit over zijn job, concrete taken, collega's, ... zou hebben willen praten, is geenszins duidelijk.

In het licht van voorgaande dient dan ook te worden besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan uw vaders beweerde werkzaamheden.

Bijgevolg kan ook geen geloof worden gehecht aan de vervolging door de Taliban omwille van uw vaders werkzaamheden, in casu de ontvoering van uw vader, uw gedwongen rekrutering en / of risico te worden vermoord door de Taliban in geval van weigering tot toetreding.

Dat aan deze vervolgingsfeiten ook niet het minste geloof kan worden gehecht blijkt voorts ook duidelijk uit volgende. Met betrekking tot de ontvoering van uw vader door de Taliban werden enkele merkwaardigheden vastgesteld door het CGVS. Gevraagd om alles te vertellen over de ontvoering van uw vader, wist u louter melding te maken van het feit dat hij onderweg was naar huis, maar dat hij niet thuiskwam, dat jullie hem voor een week zochten en dat jullie dan begrepen dat hij ontvoerd was doordat jullie met niemand anders problemen hadden (CGVS, p. 19).

Indien u een week op zoek was naar uw vader kan verwacht worden dat u hierover op een meer gedetailleerde en doorleefde manier over zou kunnen vertellen. Echter bleef u zeer vaag in uw verklaringen wanneer u werd gevraagd om alles te beschrijven over de ontvoering van uw vader (CGVS, p. 19).

U verklaarde na een week ervan uit te gaan dat uw vader ontvoerd was. Echter is het niet duidelijk hoe jullie tot dit besef kwamen. U verwees hier vaagweg naar andere mensen die zoals hem ontvoerd werden, doch bleek dan weer niet in staat dit te concretiseren of namen noemen. U gevraagd naar een voorbeeld verklaarde u dit gehoord te hebben van dorpelingen over mensen uit verdere dorpen. Het is hierbij dan opmerkelijk dat u in uw dorp zulke informatie zou vernomen hebben over mensen uit verder gelegen dorpen, maar in uw eigen dorp dan niets concreets zou vernomen hebben over de ontvoering van uw eigen vader (CGVS, p. 20). Immers, zoals u zelf verklaarde hadden jullie enkel een vermoeden dat uw vader ontvoerd werd. Uit uw verklaringen blijkt niet dat jullie gedegen pogingen ondernamen dit vermoeden bevestigd te zien dan wel te ontkrachten. In de loutere veronderstelling dat uw vader ontvoerd was, verlieten jullie na een week gewoon de woning en trokken jullie in bij uw oom. Uit uw verklaringen blijkt voorts ook niet dat er in de periode dat jullie bij uw oom verbleven, nog stappen werden gezet alsnog, minstens te proberen, iets over uw vader dan wel wat mogelijks met hem gebeurd was, te weten te komen. Ook dit mag duidelijk verbazen.

U komt aangaande de ontvoering van uw vader dan ook niet verder dan het uiten van een loutere bewering, die op geen enkele manier wordt gestaafd door enig tastbaar en overtuigend bewijs.

U verklaarde verder dat u na een maand zekerheid had dat uw vader voorheen door de Taliban ontvoerd werd, dit omdat de Taliban toen naar u kwam zoeken (CGVS, p. 20). In het licht van wat hierboven reeds werd aangehaald, komt ook de waarachtigheid van de feiten die u vervolgens zou hebben meegemaakt duidelijk in het gedrang.

Dat hoe dan ook geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat u door de Taliban gezocht werd, blijkt ook duidelijk uit volgende. Zo bleek u niet in staat coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot de plaats waar de Taliban u zou zijn komen zoeken. Zo verklaarde u eerst dat ze naar uw huis kwamen, maar later bleek dat dit om het huis van uw maternale oom ging (CGVS, p. 15 en 21). Dat de Taliban slechts één keer wist langs te komen voor uw vertrek bij uw maternale oom – dit dan ook weer toevallig op een moment dat u niet thuis was - en dat de Taliban u bovendien niet kwam zoeken bij u paternale oom in zijn winkel omdat ze niet wisten dat u daar was, houdt echter geen steek, gelet op het beeld dat u geschetst van de intelligence die de Taliban zou hebben, waardoor ze uw vader wel wisten te vinden en wisten dat u niet langer in uw eigen ouderlijk huis woonde maar bij uw oom (CGVS, p. 18 en 21-22). Het mag bovendien ook wel ten zeerste verbazen dat de Taliban, indien ze u effectief kwamen zoeken omwille van uw vaders voormalige werkzaamheden én ze u wilden rekruteren, ze dan pas drie weken nadat ze uw vader zouden ontvoerd hebben zouden zijn langsgekomen.

Dat uw moeder en oom, na de inval van de Taliban bij uw oom thuis, uit vrees voor uw leven direct beslisten dat u Afghanistan diende te verlaten, maar er geen graten in zagen om u na uw werkdag in de kruidenierswinkel gewoon nog naar huis te laten komen, mist ook elke logica. Indien uw verhaal de waarheid bevat én de vrees bestond dat u zou gerekruteerd dan wel gedood worden, kan in alle ernst verondersteld worden dat uw familie u zou verwittigd hebben om nét te vermijden dat u zou terugkeren naar die ene plaats waar de Taliban kort voordien naar u was komen zoeken en u direct in veiligheid zou proberen brengen (CGVS, p. 15).

Voorts legde u ook tegenstrijdige verklaringen af over wat er nog zou gebeurd zijn na uw vertrek uit Afghanistan. U verklaarde aan het begin van het persoonlijk onderhoud dat u sinds u hier bent niet weet of er nog iets gebeurde en hierover geen informatie heeft (CGVS, p. 4). Echter, u uitdrukkelijk gevraagd naar hoe het nu met uw familie gaat, aangezien jullie nog contact hebben, verklaarde u dat ze in orde zijn en dat jullie praten over elkaars situatie. Verder verklaarde u dat ze niet blij zijn wegens de Taliban en dat ze het land willen verlaten, maar dat er verder niets is (CGVS, p. 8-9). Het is opmerkelijk dat u daarna verklaarde dat de Taliban nog langskwamen en vragen naar u. Ze willen ook uw broer rekruteren, hij wordt ook geviseerd. Dat

is de reden ook dat uw mama, samen met uw broers, Afghanistan zou verlaten hebben (CGVS, p. 11 en 23-24). Dat u dit dan niet direct aanbracht wanneer u naar het contact met uw familie werd gevraagd, is weerom weinig aannemelijk ingeval van een waarachtig relaas.

Verder houdt het ook totaal geen steek dat uw moeder, indien zij daadwerkelijk, samen met uw broers, Afghanistan diende te verlaten omwille van de aanhoudende problemen met de Taliban, dan gewoon opnieuw introk bij uw maternale oom – de plaats waar de Taliban haar weet te vinden en blijft lastiggevalen - nadat ze vanuit Iran zou zijn teruggestuurd. Dat uw moeder bovendien daadwerkelijk Afghanistan ontvluchtte maar werd teruggestuurd betreft overigens ook een loutere bewering die u niet weet te staven.

Dat uw moeder, met uw jongste broer, bovendien tot op heden gewoon bij uw maternale oom verblijft, bevestigt eens te meer dat aan uw relaas aangaande de problemen die u en uw familie in Afghanistan kenden en tot op heden zouden kennen, geen geloof kan worden gehecht. Immers, u verklaarde dat uw oom na de Taliban-inval bij hem thuis in 2021 wilde dat u direct zou vertrekken, dit ondermeer uit vrees voor de veiligheid van zijn eigen gezin (CGVS p. 23). Dat het dan blijkbaar voor uw oom wel kan dat uw moeder met uw jongste broer tot op heden gewoon bij hem verblijft (CGVS p. 24), is wel opmerkelijk. Immers, u verklaarde dat de Taliban tot op heden langskomt bij uw maternale oom op zoek naar u daar ze niet weten dat u weg bent. Hoe uw vertrek aldus zou hebben gezorgd voor meer veiligheid voor uw oom zijn gezin, is totaal niet duidelijk, gezien de situatie, naar u beweert, tot op heden nog steeds dezelfde is. Dit houdt duidelijk ook volstrekt geen steek.

Tot slot, wat betreft uw verklaring dat u Afghanistan heeft verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en u omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, kan volledigheidshalve nog gewezen worden op het feit dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistanjanuary-2023>) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Zeker in het licht van al bovenstaande mag het duidelijk zijn dat u er geenszins in geslaagd bent in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgt het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update_1_July_31_October_2022.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een

risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Nangarhar actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Nangarhar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder

andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsvername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve

impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of

uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De door u voorgelegde stukken kunnen geen ander licht werpen op voorgaande. Zoals hierboven reeds uitvoerig aangehaald is de bewijswaarde van Afghaanse documenten sowieso slechts relatief. Uw taskara bevat enkel uw persoonsgegevens en spreekt zich niet uit over de problemen die u in Afghanistan zou hebben gekend en de redenen waarom u Afghanistan zou hebben moeten verlaten.

De taskara's van uw vader en broer betreffen ook hun persoonsgegevens en hebben geen enkel uitstaans met u noch uw asielmotieven.

De overige stukken werden hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Stukken die aanvullend werden neergelegd

Op 9 januari 2024 heeft verweerder, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin hij verwijst naar volgende rapporten en de weblinks ervan vermeldt:

- EUAA "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments", 4 november 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan", januari 2023;
- EUAA, "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
- EASO Afghanistan Country Focus , januari 2022;

- EASO, "Afghanistan Country Focus", december 2023;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
- UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan", juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban, 14 december 2023.

Verzoeker heeft op 17 januari 2024 een aanvullende nota neergelegd, waarbij hij, ter staving van zijn "verwestering", volgende stukken heeft gevoegd: "*integratiebewijzen, certificate of completion (certificaat van afronding) en foto's (onduidelijk)*". Verzoeker voegt ook nog het bewijs bij dat hij gewerkt heeft als uitzendkracht met loonbrieven.

3. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker houdt in eerste instantie voor dat verweerder onterecht besloot dat hij niet kan worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Voormelde wetsbepaling luidt als volgt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Artikel 1.A.2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, bepaalt het volgende:

*"Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als "vluchteling" elke persoon:
[...]"*

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term "het land waarvan hij de nationaliteit bezit" elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept."

Verweerder heeft vastgesteld dat de verklaringen die verzoeker, met het oog op het verwerven van een internationale beschermingsstatus, aflegde ongeloofwaardig zijn en de door hem aangebrachte stukken niet toelaten anders te oordelen.

Verzoeker citeert verschillende passages van de bestreden beslissing waarbij hij wenst "zo goed mogelijk te antwoorden op de stellingen van het CGVS in de bestreden beslissing".

De Dienst Voogdij van de FOD Justitie heeft na medisch onderzoek de geboortedatum van verzoeker gecorrigeerd van (...)2005 naar (...)2002. Dit medisch onderzoek is uitgevoerd conform artikel 7 van Titel XIII, Hoofdstuk 6, 'Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen' van de programmawet (I) van 24 december 2002 (hierna: de voogdijwet). Deze wet stelt dat medisch onderzoek het definitieve bewijsmiddel vormt voor leeftijdsbepaling bij twijfel. Krachtens artikel 25.5 van de Procedurerichtlijn is het mogelijk om via medisch onderzoek de leeftijd van een individu vast te stellen. Het onderzoek heeft uitgewezen dat de verzoeker ten tijde van de beoordeling 26.7 jaar oud was, met een mogelijke afwijking van 2,3 jaar. Overeenkomstig artikel 7, §3 van de voogdijwet, is de meest gunstige leeftijd voor de verzoeker aangenomen. Verzoeker werd op de hoogte gesteld van de mogelijkheid om een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State, zoals voorgeschreven door artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State. Verzoeker heeft nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten. De Raad wijst erop dat hij niet bevoegd is om de wetgeving te toetsen aan verzoekers kritiek. De beslissing tot bepaling van de leeftijd werd genomen op grond van artikel 7 van de voogdijwet, zodat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier geen rechtsmacht over heeft. Deze beslissing werd niet vernietigd door de Raad van State en moet dan ook worden geacht in overeenstemming te zijn met de wet. Dat de verzoeker onjuiste verklaringen over zijn leeftijd heeft afgelegd, kan redelijkerwijs worden gezien als een negatieve indicatie bij de algehele beoordeling van zijn geloofwaardigheid. De Raad kan het besluit van verweerder bijtreden: *"(...) dat ook (dient) te worden besloten dat u hier op intentionele wijze de Belgische asielinstanties poogde te misleiden"*.

Verzoeker verklaarde dat hij vreest te worden vervolgd door de taliban omdat zijn vader voor de Amerikanen werkte in Afghanistan. Verzoeker vreest de taliban bij terugkeer naar Afghanistan.

De Raad stelt vast dat verzoeker weliswaar allerhande bedenkingen uit bij een aantal overwegingen in de bestreden beslissing, maar hiermee de determinerende motieven van deze beslissing niet onderuit haalt.

Verzoeker toont niet aan dat zijn vader enige vorm van dienstverlening aan een Amerikaanse autoriteit of een Amerikaans bedrijf zou hebben verstrekt en dat zijn vader het voorwerp dreigt uit te maken van wraakacties door de taliban. Hierbij dient te worden benadrukt dat uit de beschikbare landeninformatie niet blijkt dat er sprake is van een systematische vervolging van familieleden van personen die in het verleden werkzaam waren voor de Afghaanse autoriteiten, laat staan voor privébedrijven. Er is wel sprake van een aantal individuele gevallen waar een verwantschapsband met een lid van overheidspersoneel een rol speelde bij het optreden van de taliban (zie o.a. EUAA Afghanistan Country Focus van januari 2022, p. 45 - 48; EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, blz. 56 - 65; EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023, blz. 54-55 en Afghanistan Country Focus van december 2023, p. 62-63). Familieleden van personen die werkzaam waren voor de voormalige Afghaanse veiligheids- en overheidsdiensten of buitenlandse troepen kunnen in bepaalde gevallen een gegronde vrees voor vervolging hebben, maar het komt hen dan toe om met concrete aanwijzingen aannemelijk te maken dat zij omwille van hun familiebanden met personen die werkzaam waren voor de voormalige Afghaanse veiligheids- en overheidsdiensten worden of zullen worden geviséerd of vervolgd bij een terugkeer naar hun land of regio van herkomst. Verzoeker blijft op dit punt in gebreke.

Het betoog van verzoeker dat zijn vader, die volgens een door hem aangebracht stuk als kok actief was, een geheimhoudingsplicht diende te respecteren, waardoor hij weinig informatie kan verstrekken omtrent diens precieze activiteiten, laat hier niet anders over denken.

Verzoeker betoogt dat niet louter aandacht moet worden besteed aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen, maar ook aan de aangebrachte bewijsstukken. Verweerder is aan deze verplichting tegemoetgekomen en heeft erop gewezen dat *"U legde weliswaar een aantal documenten voor, i.c. aanbevelingsbrieven van de Amerikanen betreffende het werk van uw vader als veiligheidsagent, het contract van zijn werk in de periode 2012-2013 en zijn werkbadge van desbetreffende job, doch hieraan kan geen bewijswaarde worden toegekend. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om uw vage verklaringen en de bijgevolg eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid aangaande uw vaders werkzaamheden te herstellen."*

De Raad wijst erop dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming

en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst erop dat in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze wordt vastgesteld dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekers vader voorgehouden problemen de taliban. Meer bepaald wordt er dienaangaande door verwerende partij op gewezen op verzoekers onvermogen om coherente verklaringen af te leggen over de verschillende interviews heen met betrekking tot de activiteiten van zijn vader, het feit dat verzoekers kennis over de werkzaamheden van zijn vader bij de Amerikanen bijzonder vaag en ontoereikend bleef, met betrekking tot de ontvoering van zijn vader door de taliban werden enkele merkwaardigheden vastgesteld, verzoeker komt aangaande de ontvoering van zijn vader dan ook niet verder dan het uiten van een loutere bewering, die op geen enkele manier wordt gestaafd door enig tastbaar en overtuigend bewijs en voorts legde verzoeker ook tegenstrijdige verklaringen af over wat er nog zou gebeurd zijn na zijn vertrek uit Afghanistan.

Door verzoeker worden geen overtuigende argumenten bijgebracht die voormelde vaststellingen, die steun vinden in de gegevens van het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing, in een ander daglicht plaatsen. De Raad stelt vast dat verzoeker weliswaar allerhande bedenkingen uit bij een aantal overwegingen in de bestreden beslissing, maar hiermee de determinerende motieven van deze beslissing niet onderuit haalt.

Gelet op de terechte en pertinente bevindingen in de bestreden beslissing, die verzoeker op geen enkele wijze ontkracht, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn conclusie dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker voorgehouden vluchtrelaas. Verzoeker maakt niet aannemelijk Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban.

Ter terechtzitting stelt verzoeker nog te vrezen bij een terugkeer naar Afghanistan te zullen worden vervolgd omwille van zijn “verwestering”. Hij verwijst hierbij naar zijn integratie en het feit dat hij werkt.

Uit de objectieve landeninformatie waarover de Raad beschikt blijkt heden evenwel niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Uit de meest recente informatie waarover de Raad beschikt blijkt veeleer dat Afghanen die terugkeren uit het buitenland in regel weinig of niets in de weg wordt gelegd (cf. EUAA Afghanistan Country Focus, december 2023, blz. 13-14).

Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij een specifiek risicoprofiel heeft dat zou toelaten te besluiten dat hij toch een ernstig risico loopt om te worden vervolgd.

Door te verwijzen naar zijn integratie en werk toont verzoeker niet aan dat hij bepaalde, in Afghanistan geldende, religieuze, morele en/of sociale normen zou hebben overschreden. Hij toont hiermee evenmin aan dat hij verwesterd is of in zijn land van herkomst als verwesterd zal worden beschouwd.

Verzoeker toont niet aan dat hij tijdens zijn verblijf in West-Europa een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof heeft ontwikkeld waardoor hij de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging, zoals de taliban, andere groeperingen of zijn lokale gemeenschap in Afghanistan, heeft gewekt of kan wekken. Evenmin maakt hij concreet aannemelijk dat hem een gedachte, opvatting, mening, kenmerk of geloof kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap waardoor hij in de problemen zou kunnen komen.

De Raad merkt ook op dat verzoeker, volgens zijn verklaringen, opgroeide in Afghanistan, dat hij afkomstig is uit een dorp waar de taliban, reeds voor zijn vertrek, aanwezig waren, dat hij op volwassen leeftijd – en dus

toen hij reeds voor een belangrijk deel was gevormd door de samenleving waarin hij opgroeide – naar Europa reisde, dat hij een praktiserende moslim is en dat hij minder dan twee jaar in West-Europa verblijft en dus niet zo maar kan worden aangenomen dat hij zich bepaalde westerse denkbeelden – waarvan niet kan worden verwacht dat hij eraan verzaakt – eigen heeft gemaakt.

Verzoeker toont ook niet aan uiterlijke kenmerken te hebben die, zelfs al zouden zij betekenisloos zijn, toch zouden kunnen worden aanzien als een reden om hem als afwijkend te beschouwen en hem te vervolgen.

De beschouwingen van verzoeker leiden niet tot de conclusie dat hij onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet valt.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij wordt vervolgd door de taliban of een andere actor of het risico loopt om te worden vervolgd.

De beschouwingen van verzoeker leiden niet tot de conclusie dat hij onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet valt.

4.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

In wat kan worden beschouwd als een tweede onderdeel van zijn middel houdt verzoeker voor dat verweerder op incorrecte gronden of op onredelijke wijze tot het besluit kwam dat hem de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden toegekend.

Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Allereerst moet worden gesteld dat, nu reeds werd vastgesteld dat verzoeker geen verwestering aantoont, niet kan worden besloten dat hij, omwille van een verwestering, het slachtoffer dreigt te worden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Daar zijn asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden kan hij ook niet nuttig naar dit relaas verwijzen met het oog op de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus. Er wordt ook niet aangetoond dat verweerders beoordeling dat de socio-economische situatie in Afghanistan in voorliggende zaak geen aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus incorrect is.

Verzoeker stelt op algemene wijze dat uit rapporten blijkt dat er in Afghanistan sprake is van dodelijk geweld, van willekeurige arrestaties, van illegale detentie, van slechte gevangenisomstandigheden, van een gebrekkige gezondheidszorg en van een strikte interpretatie van de sharia maar toont hiermee niet aan dat hij zelf een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Betreffende verzoekers betoog dat hij in Afghanistan een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet moet worden opgemerkt dat hij aangaf afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar en dat uit de informatie waarover de Raad heden beschikt weliswaar blijkt dat er in deze provincie nog sprake is van willekeurig geweld, maar dat dit geweld actueel geen hoog niveau bereikt (cf. EUAA Country guidance: Afghanistan, januari 2023, en EUAA Afghanistan: Country Focus, december 2023). Bovendien wordt een aanzienlijk deel van de burgerdoden in deze provincie beschouwd als het gevolg van veiligheidsincidenten van gerichte aard. Verzoekers standpunt dat uit oudere cijfers nog geen conclusies kunnen worden getrokken wijzigt hier niets aan. Tevens kan nog worden geduid dat de UNAMA in juni 2023 nog een nieuw verslag heeft uitgebracht, waarin ook wordt geconcludeerd dat het aantal burgerdoden in

Afghanistan significant is gedaald sinds de machtsovername door de taliban (UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, 15 August 2021 – 30 May 2023, blz. 12). In dit verslag wordt er eveneens op gewezen dat slachtoffers meestal vielen bij aanslagen die waren gericht tegen religieuze en etnische minderheden en overheidspersoneel. Soortgelijke inlichtingen kunnen worden teruggevonden in andere recente verslagen (EUAA Afghanistan: Country Focus, december 2023). Er kan dus niet worden geoordeeld dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een bedreiging van zijn leven of persoon. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat er gegevens eigen aan zijn persoon zijn die toelaten te besluiten dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De Raad kan enkel vaststellen dat niet blijkt dat verzoeker nood heeft aan de subsidiaire beschermingsstatus, zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het middel kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend vierentwintig door:

M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC